

Ο χΩρος18 διοργανώνει την εικαστική εγκατάσταση πολλαπλών προβολών της Αντουανέττας Αγγελίδη με τίτλο «Ράβοντας χωρίς κλωστή». Η έκθεση «Ράβοντας χωρίς κλωστή» είναι μια πρωτότυπη εικαστική σύνθεση πολλαπλών προβολών της κινηματογραφίστριας και εικαστικού Αντουανέττας Αγγελίδη, πάνω στο χρόνο και την πράξη της δημιουργίας. Συλλέγοντας εικόνες, λέξεις, ήχους, υλικά πολύ μικρής διάρκειας από τις κινηματογραφικές της ταινίες, και αλλάζοντας τους ρυθμούς και τη δομή τους, φτιάχνει μία καινούργια σύνθεση, πρωτότυπη και αυτόνομη, απλώνοντας τις προβολές αυτών των εικόνων σ' όλο τον τρισδιάστατο χώρο της γκαλερί, στους τοίχους, αλλά και στο πάτωμα, στο ταβάνι, στη σκάλα κλπ. Φράσεις γράφονται επίσης πάνω στις επιφάνειες, γκράφιτι, σαν νήματα που δένουν το χώρο. Με αυτό τον τρόπο οι δυνατότητες πολυπλοκότητας της κινηματογραφικής ετερογένειας και η δυνατότητα πολλαπλών αφηγήσεων από όλα τα στοιχεία μιας ταινίας, που στήριξαν την συνθετικότητα και αυθεντικότητα της δουλειάς της Αγγελίδη, βγαίνουν από τα όρια του κινηματογραφικού κάδρου και καταλαμβάνουν τον τρισδιάστατο χώρο.

ChOros18 organizes the multiple-screening installation «Stitches Without Thread» by Antoinetta Angelidi. «Stitches Without Thread» is an original multiple-screening composition by the film-maker and visual artist Antoinetta Angelidi, dealing with time and the act of creation. Collecting materials from her films – images, words, sounds – of a short duration, and changing their rhythm and structure, she makes a new composition, original and autonomous. She unfolds her projections onto the entire three-dimensional space of the gallery: onto the walls and floor and ceiling and stairs. She also writes phrases on the surfaces, graffiti, like threads binding space. In this way, the complexity of cinematic heterogeneity and the narrative multiplicity of the different filmic elements, which characterize Angelidi's film work, exceed the borders of the film-frame and take possession of three-dimensional space.

1 έως 28 Νοεμβρίου 2012

Ωράριο λειτουργίας: 11:00- 15:00 και 17:30-21:00

Είσοδος Ελεύθερη

1 to 28 November 2012

Opening Hours: 11:00- 15:00 and 17:30-21:00

Free Admission

Εγκαίνια: Πέμπτη 1 Νοεμβρίου 2012, 20:30

Την Κυριακή 4 Νοεμβρίου, η Αντουανέττα Αγγελίδη θα βρίσκεται στο χΩρο18 από τις 12:00 το μεσημέρι έως το βράδυ, συνυπάρχοντας με το έργο της και συνομιλώντας με το κοινό.

Exhibition Opening: Thursday, November the 1st 2012, at 20:30

On Sunday, November the 4th, Antoinetta Angelidi will be in chOros18, from 12:00 noon till the evening,

co-existing with her work and interacting with the audience.

Διοργάνωση: Σταύρος Παναγιωτάκης / Organized by Stavros Panagiotakis
Κείμενο Επιμέλειας: Ρέα Βαλντέν / Curating Text: Rea Walldén

χΩρος18, Χρυσοστόμου Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη 54 622

chOros18, Chrysostomou Smirnis 18, Thessaloniki 54 622

tel. 0030 2310 261077, email: xoros18@gmail.com, www.choros18.com

Με την υποστήριξη του
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Supported by the Thessaloniki Film Festival

53ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
53rd THESSALONIKI INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

[ΡΑΒΟΝΤΑΣ ΧΩΡΙΣ ΚΛΩΣΤΗ] ²

ΡΑΦΕΣ και ΡΑΜΜΑΤΑ

Αγκάθια και αγγίγματα **Η αντιστροφή του αρνητικού και η επανασηματοδότηση των σημείων**
«Ράβοντας χωρίς κλωστή»

Τίτλος ανοιγμένος στην άβυσσο των νοημάτων
Χωρίς κλωστή;
Δύναμη και αδυναμία, το παραξένισμα.
Είναι το μαγικό παράλογο της πρακτικής της τέχνης,
που πλάθει το τίποτα σε υπέροχους κόσμους.
Αλλά και δροσερά αυτονόητο,
αφού οι ταινίες ράβονται με φως και χρόνο.
Και ακόμα, σε μια σημειωτική οπτική,
κάθε σημασία είναι άρθρωση δια του κενού.
Κι ακόμα, στη συλλογική μνήμη,
μίτος είναι η καθοδήγηση.
Έργο, λοιπόν, χωρίς καθοδήγηση.
Ελεύθερο.

Η έκφραση αυτή αποσπάστηκε από μια αρνητική κριτική του 1977.
Μια απαξίωση που μετατράπηκε σε περήφανη σημαία.
Ονόματα κινημάτων γεννήθηκαν από την οικειοποίηση αρνητικών αποστροφών.
Το τραύμα που επουλώνεται.
Η ουλή που δεν κρύβεται, που δε μπορείς και που δε θέλεις να κρύψεις.
Ουλές φορεμένες ως παράσημα, σημεία, σημαία. Ανάμνηση Derrida και κινηματογραφικής θεωρίας.
Η διαλεκτική της suture.
Κι ύστερα, στην ασπρόμαυρη προβολή που κατάγεται από το 1977, συναντάς την αναπάντεχη κυριολεκτικοποίηση της μεταφοράς.
Αρνητικό ταινίας.

ΣΥΝΘΕΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Επίσκεψη στον παρελθόντα εαυτό ή εγώ ο Άλλος **Η εμπρόθετη τυχαιότητα και η συνθετική του αποσπασματικού**
Στην εγκατάσταση αυτή, η Αγγελίδη χρησιμοποιεί υλικό που προέρχεται από παλιότερα έργα της.
«Αναστοχαζόμενη τα έργα μου», λέει,
«όπως αναστοχαζόμαστε τη ζωή μας ή όπως οι ζωγράφοι ζωγραφίζουν ξανά και ξανά το ίδιο θέμα».
Επιθυμία της επιστροφής.
Επίσκεψη στον εαυτό που έχει αφήσει πίσω – και που πάντα κουβαλάς.
Και επανασηματοδότηση.
Κοιτάς το έργο σου, και το έργο σου σε κοιτάζει.
Κι ύστερα,
η σημασία είναι πάντα παρελθούσα, εκ των υστέρων.
Κι ακόμα,
η σημασία είναι πάντα νέα, σαν το ποτάμι που δε διαβαίνει δεύτερη φορά.

Η σύνθεση ενσωματώνει δομικά την τυχαιότητα.
Από τη μια, οι προβολές απλώνονται στο χτισμένο χώρο, ενσωματώνοντας τις ατέλειές του.
Από την άλλη, οι διαφορετικής διάρκειας επαναλαμβανόμενες προβολές, τα ίχνη ήχου, οι διαφορετικές εν δυνάμει θεάσεις, παράγουν έναν ανεξέλεγκτα αυξανόμενο αριθμό συνθέσεων. Και αν προσθέσεις την προσωπική εμπειρία του κάθε θεατή, που προσδιορίζει – συνειδητά, ασυνείδητα και τυχαία – την αρχή, τη διάρκεια και το τέλος της πορείας του, τις κινήσεις του βλέμματος και του σώματός του, το βαθμό και τις επικεντρώσεις της προσοχής, τότε προκύπτει μια αμετάκλητη τυχαιότητα.
Κι όμως, τούτη αποτελεί μια ισχυρή συνθετική αρχή.
Η ενοποιητική δύναμη της συνύπαρξης είναι τεράστια. Η συνεχώς επαπειλούμενη και επανακυριαρχούσα ολότητα. Κάθε αποδόμηση αυτοστιγμεί αυτό-αναιρείται.
Ίσως γιατί μυστικά ξέρεις ότι υπάρχει κάτι που από όπου κι αν ξεκινήσεις θα ειπωθεί.
Ίσως γιατί το νόημα είναι πάντα εκ των υστέρων.
Κι όμως, η περιπλοκότητα και η πολλαπλότητα, τόσο στη διαδικασία της κατασκευής όσο και στην τελική προσφορά ερεθισμάτων, ανοίγουν δομικά έναν χώρο ελευθερίας.

ΥΛΙΚΑ

Ετερογένεια Spolia

«Ράβοντας χωρίς κλωστή»

Ήδη ως τίτλος θέτει το ζήτημα της υλικότητας: Πρώτη ύλη των έργων της Αγγελίδη είναι τα όνειρα και ο πολιτισμός. ράβοντας με τι; Το υλικό μέσο. Από τη μια, έχει πολλές φορές περιγράψει την ποιητική της, ως άρνηση του υλικού, ή ως εναλλακτική πρόταση. που ξεκινά από τα ενύπνια της και ακολουθεί τους τρόπους Σε κάθε περίπτωση αποτελεί επερώτηση. παραγωγής νοήματος του μηχανισμού των ονείρων. Αρχή εδώ είναι η ετερογένεια της υλικότητας του Απο την άλλη, αντλεί εικόνες και κινηματογράφου: κινούμενες φωτογραφικές εικόνες, γράμματα, θόρυβοι, μουσική και λόγια. κείμενα, σε μία σχέση έμπνευσης και σχολιασμού των ονείρων. Οι ταινίες της Αγγελίδη κατεξοχήν διερευνούν Από την άλλη, αντλεί εικόνες και τις δυνατότητες αυτής της πολλαπλότητας στην κείμενα, σε μία σχέση έμπνευσης και παραγωγή νοήματος. και σχολιασμού Την επικοινωνία των στοιχείων της ετερογένειας, της συλλογικής μας μνήμης. τη λειτουργία τους συνθετικά και σε αντίστιξη. Uccello και Giotto, Και μετά τίθεται το ζήτημα της διαμεσικότητας, η De Chirico και Max Ernst, σχέση με τις άλλες τέχνες. αλλά και David και Magritte, Ο διάλογος με ένα έξω που είναι ήδη μέσα, η κλασική και η χριστιανική ειδικά στις ταινίες της Αγγελίδη. γραμματεία, και ακόμα, Προνομιακή επικοινωνία με τη ζωγραφική, που είχε φιλοσοφία, ψυχανάλυση, πολιτική υπάρξει από νωρίς ο «τόπος συγκέντρωσής» της, – και το σαρκαστικό μειδίαμα και με τη χωρικότητα. της Ιστορίας. Και πάνω από όλα ή Ένας κινηματογράφος της συμμετρίας, μέσα σε όλα – ή απλώς όλα – το βυθισμένος σε συνομιλία με την πρώιμη παιχνίδι της avant-garde. Οι Αναγέννηση και τον Σουρεαλισμό. αναφορές και οι τρόποι διαλύονται και ανασυντίθεται, λιώνουν και Μια επικοινωνία που επεκτείνεται στη σχέση του ενσωματώνονται στα έργα της, ποτέ που ξεφυτρώνουν μαζί, από τις ίδιες ρίζες. δεν αντιγράφονται.

Στο «Ράβοντας χωρίς κλωστή» αυτή η κίνηση υψώνεται στο τετράγωνο.

Τα υλικά ξεχειλίζουν εκτός της κινηματογραφικής Πρώτη ύλη εδώ είναι τα όνειρά της σημείωσης, καθώς σε αυτά προστίθεται η τρίτη που έχουν ήδη γίνει έργα. χωρική διάσταση. Τέσσερεις προβολές και ένα Αυτή η σύντηξη προσωπικών και σκίτσο κι ένα τρισδιάστατο αντικείμενο, κινούμενες συλλογικών ονείρων, κομματιάζεται και φωτογραφικές εικόνες απλωμένες σε αρχιτεκτονικά και γίνεται υλικό για μια καινούρια στοιχεία, ήχοι αποκολλημένοι από τις εικόνες και σύνθεση – περισσότερες από μία. συνεχώς ανασυντιθέμενοι με τις εικόνες και μεταξύ Σα ρούχα φτιαγμένα από άλλα τους, ίχνη μουσικής και αρθρωμένων λέξεων, και αγαπημένα ρούχα Εικόνες ήδη νοηματοφόρες, άλλες λέξεις γραμμένες στους τοίχους ή πολλαπλασιάζουν τα νοήματά τους κινηματογραφικά ενσωματωμένες στις προβολές. Ο επ' άπειρον. βαθμός ετερογένειας αυξάνεται σε μια μέθη παραγωγής και αποσταθεροποίησης των νοημάτων.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

Το Σπήλαιο Μήτρα

Σκοτεινός χώρος
Όπου χορεύουν τα όνειρα. Στενή είσοδος,
Ο μηχανισμός του κινηματογράφου dentata.
Προέκταση και επέκταση Ιστορία γυναικών.
του κινηματογραφικού μηχανισμού Ή οι ιστορίες μιας γυναίκας.
Εικόνες που διαφεύγουν Ο ρυθμός και οι πόνοι
από το παραλληλόγραμμο της οθόνης. της γέννας.
Θεατές που διαφεύγουν Η πράξη της δημιουργίας
από την ακινητοποιημένη θέση. – και
Τεχνικές και θεματικές ο τόπος
πάνω στο διερευνητικό παιχνίδι της avant-garde. της κοσμογονίας
Οι φουτουριστές πρώτοι ονειρεύτηκαν την προβολή μεταξύ
σε άλλα αντικείμενα και οι καταστασιακοί πρώτοι στο είναι
προσκάλεσαν τους θεατές να μετέχουν. και
Εδώ οι εικόνες απλώνονται και τυλίγονται στους τοίχους και στο γίνεσθαι
στους θεατές, οι θεατές διασχίζουν και αλλάζουν τις εικόνες. Χώρα
Αποσταθεροποιώντας τον Πλάτωνα
Σπάζοντας την κανονιστική Η ματωμένη κλωστή
παράστασης και αναπαράστασης της ζωής.

ΥΦΑΣΜΑ

Χώρος Χρόνος

Χώρος κινηματογραφικός και κτισμένος Χρόνος γραμμικός και μη
Σπασμένες προβολές. Υφαίνοντας δυο διαφορετικές χρονικότητες.
Αποδόμηση δια της αρχιτεκτονικής. Ο χρόνος που κυλά, στην προκαθορισμένη
Οι τέλειες συμμετρίες, επιτέλους, διαδοχή του κινηματογράφου,
θριαμβικά απλώνονται στην αταξία του αρθρωμένος με την εμπειρία της
πραγματικού χώρου. χωρικής εγκατάστασης.
Αν ο κυβισμός και ο κοστρουκτιβισμός φθονούσαν τη χρονικότητα του κινηματογράφου,
εδώ οι πρισματικές γεωμετρίες επιβάλλονται σε ένα ήδη χρονικό υλικό.
Και ο κτισμένος χώρος περιορίζει λιγότερο Ο εσωτερικός χρόνος της κάθε
και περισσότερο από τον κινηματογραφικό. προβολής, η μικρή διάρκεια
Χώροι μεταφυσικοί και μεταφορικοί, του αποσπάσματος,
χώροι αναπαράστασης και αναπαριστώμενοι, η περιοδικότητα της λούπας.
και κυριολεκτικοί χώροι. Και ο ρυθμός που παράγεται
Ανοίγματα μη ανοίγματα. από την πολλαπλή αντίστιξή τους.
Το κινηματογραφημένο άνοιγμα, η οθόνη ως άνοιγμα, Και ακόμα, ο προσωπικός χρόνος
το άνοιγμα στον τοίχο. του κάθε επισκέπτη, ο ρυθμός,
Η οθόνη είναι τοίχος. η ταχύτητα και η διάρκεια
Η οθόνη ως τοίχος – ως κατασκευή της περιδιάβασής του.
Το ανοιγμένο παιχνίδι της κατασκευής. Μια γραμμένη κορδέλα λέξεων
Ο χώρος του κάδρου – ο κτισμένος υπενθυμίζει και υποσκάπτει
Κι ύστερα, ο χώρος προέλευσης των εικόνων. τη γραμμικότητα.
«Το μέσα μου εικονογράφησε τον κόσμο». Χωροποίηση της χρονικότητας
Κι ακόμα, ο χώρος ο καταληκτικός Και ο χρόνος ως σύνδεση
ο εσωτερικός του θεατή. των χώρων.
Δυο διαστάσεις της εικόνας, και άλλη μια που αναπαριστά τον χώρο, και άλλη μια στη
διαδοχή των εικόνων, και άλλη μια στην εφαρμογή τους στον κτισμένο χώρο, και άλλη μια
στη βίωση της εγκατάστασης.

ΚΑΘΟΔΟΣ

Η πρώτη κίνηση είναι η κάθοδος. Κατεβαίνεις. Στενή δίοδος, σκάλες.
Όλες η ταινίες της Αγγελίδη έχουν τη δομή μιας κατάβασης σε άλλον κόσμο.
Μια εμπειρία που εδώ σωματοποιείται.

Σε υποδέχεται το σκοτάδι. Κοντοστέκεσαι για μια στιγμή, ανοιγοκλείνεις τα ματιά σου, πρέπει να συνηθίσεις. Ίσως ήδη να φτάνουν σε σένα οι ήχοι, ο άλλος χώρος που αυτοί κατασκευάζουν. Ίσως κάποιες λέξεις ή η άβυσσος των σπασμένων ποτηριών, σαν την άβυσσο των αντηχήσεων του νοήματος. Ίσως, πάλι, να φτάνουν σε σένα κάποιες αντανακλάσεις από την φευγαλέα φωτεινότητα των προβαλλόμενων εικόνων.

1

Πάνω από το ύψος των ματιών σου, απειλητική εγγύτητα, έστω και μόνο σαν αίσθηση, μια λωρίδα καρφιά. Προμετωπίδα. Επιγραφή, καρφιά αντί για λέξεις. Υφή για χάιδεμα, καρφιά αντί για γούνα. Αντί για βελόνες, καρφιά. Υπόμνηση μαρτυρίου και κατασκευής.
Οδοντωτή είσοδος. Dentata.

Εσωτερική αναφορά στις εγκαταστάσεις «Οθόνη-Matrix» (1991), «Σελίδα από το Βιβλίο των Ωρών» (1994) και «Πατέρας – Η Καρέκλα» (2011).

2

Απέναντί σου η μεταφυσικά αργή πτώση ενός κορακιού, πάνω στις ανοιχτές σελίδες ενός βιβλίου. Επαναλαμβάνει αέναα την αντανάκλαση της δικής σου εισόδου, της δικής σου πτώσης. Καλωσόρισες στο βιβλίο που οι σελίδες του χύθηκαν στον κόσμο.

Διευρυμένο απόσπασμα από την ταινία «Κλέφτης ή Η Πραγματικότητα» (2001).

Ο χώρος σε καθοδηγεί. Στρίβεις.
Εδώ θα σταθείς ξανά. Για μια στιγμή είσαι ξανά χωρίς μάτια.
Σε μια στιγμή όλη η εγκατάσταση σε κυριεύει.
Κατακερματισμένες προσκλήσεις από κάθε κατεύθυνση
και το ιδιόμορφο φως της κινηματογραφικής εικόνας.

Έχεις επιλογές, που τις παίρνεις χωρίς σκέψη, ίσως.
Θα αντιληφθείς ένα σύνολο ή θα διαγράψεις μια πορεία, ή ίσως την άναρχη κίνηση των αγγιγμάτων; Θα ακολουθήσεις τα μάτια ή τα αυτιά σου; Θα αφηθείς στην τυχειότητα ή θα επιβάλεις στον εαυτό σου μια πειθαρχία; Θα γίνεις βλέμμα ή θα περπατήσεις τον χώρο; Θα διαβάσεις από τα αριστερά προς τα δεξιά, πάνω στην αναπόφευκτη αναγκαιότητα μιας δυτικής γραφής, ή μήπως όχι; Πώς θα κινήσεις το κεφάλι σου; Θα το σηκώσεις άβολα προς τα πίσω για να δεις το ταβάνι; Θα κάτσεις να παρακολουθήσεις την εσωτερική αφήγηση της κάθε προβολής ή θα τις αντιληφθείς συγχρόνως, παραλλήλως, σε διάλογο;

3

Ψηλά, στο αριστερό σου χέρι, ξεκινά μια κλωστή από λέξεις.

Μια φράση από το «Κλέφτης ή Η Πραγματικότητα».

Διασχίζει το χώρο χωρίζοντάς τον στα δύο και ενώνοντας την τελευταία ταινία με την πρώτη, τα ίχνη τους. Μπορείς να τη δεις σα γραμμή ή σαν νόημα.

Πρέπει να την ακολουθήσεις για να τη διαβάσεις. Σε υποχρεώνει σε κίνηση.

Μπορείς και να ξεκινήσεις μαζί της, ή να την πατήσεις, ή να τη διασχίσεις

– ίσως έτσι περάσεις σε άλλη διάσταση.

4

Ψηλά αριστερά, ξεκινά επίσης μια προβολή που γλύφει το ταβάνι και ακουμπά μέχρι και στο πάνω μέρος του απέναντι τοίχου. Κόβει οξείες γωνίες φωτός πάνω σε τρεις διαφορετικές επιφάνειες. Ξεκινά τόσο κοντά σου, που σχεδόν δεν τη βλέπεις. Διπλώνεται στις γωνίες του χώρου. Και, ναι, πρέπει να σηκώσεις ψηλά το κεφάλι σου.

Ένα μοντάζ αποσπασμάτων από την ταινία «Κλέφτης ή η Πραγματικότητα». Πειραγμένες διαδοχές, πειραγμένες διάρκειες. Υπομειδιώσα σημείωση: μια τυφλή γυναίκα ράβει μια κλωστή με λουλούδια.

5

Δίπλα, μια προβολή που διασχίζεται από τα στοιχεία του κτισμένου χώρου. Πάνω και μέσα από του πεσσούς στήριξης, στον τοίχο απέναντι, παράγοντας ένα χώρο στον οποίο μετέχουν και οι σκιές των στύλων. Κενά και γεμάτα, φωτός και χώρου.

Μοντάζ αποσπασμάτων από την ταινία «Τόπος» (1985).

Η γυναικεία εμπειρία, το γυναικείο σώμα, οικείο και μεταφυσικό. Σαρκικότητα, πάνω στις Ευκλείδειες γεωμετρίες ενός σύμπαντος στο όριο επαφής του de Chirico με τον Uccello. Ο ρυθμός και το χρώμα της γέννας. Τα κομμάτια της γυναίκας που προβλήθηκαν στους θεατές του συμβάντος, όπως οι εικόνες αυτές στους τοίχους, και πάνω σου.

6

Στον τοίχο απέναντι στην είσοδο, σε ένα μετακινημένο τετράπλευρο, η μόνη ασπρόμαυρη προβολή της εγκατάστασης.

Μοντάζ αποσπασμάτων από την ταινία «Idées Fixes / Dies Irae» (1977).

Σημαντική επέμβαση: η αντιστροφή ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι. Τεχνική κυριολεξία του αρνητικού. Αν και η μορφή καθορίζεται μόνο από την αντίθεση – ναι, η μορφή είναι ίδια – η εμπειρία είναι διαφορετική. Η μορφή αποκαλύπτεται, απογυμνωμένη από την οικειότητα της συνήθειας, σε όλο το μεγαλειώδες της παραξένισμα. Το αιδούο γίνεται δένδρο. Η αναφορά στον David, επιστρέφει στην προγονική της κλασικότητα.

7

Στον τοίχο δεξιά της εισόδου όπως μπαίνεις, ή αριστερά αν έχεις περπατήσει αυτήν την αφήγηση, συναντάς ένα μεγάλο σχέδιο. Μια μεγάλη τοιχογραφία in situ. Μια γιγαντιαία σχισμή. Σε διάλογο με το άνοιγμα του φυσικού χώρου με το οποίο γειτνιάζει και με το χρώμα που πλάθει το κοριτσάκι στην προβολή απέναντι. Μικρές επαναληπτικές γραμμές. Βελονιές. Καρφιά ίσως.

Μεγέθυνση ενός προσχεδίου εγκατάστασης που ποτέ δεν πραγματοποιήθηκε (1990), γεννημένο από το ίδιο υλικό με τις «Ωρες», την μόνη μεγάλου μήκους ταινία της Αγγελίδη που δεν εκπροσωπείται με προβολή στην παρούσα εγκατάσταση.

Το κείμενο τελείωσε. Μπορείς να το ξεχάσεις.

Θα βυθιστείς στην εγκατάσταση, χωρίς βοήθεια.
Και όταν αναδυθείς ξανά, θα την πάρεις μαζί σου.

Ρέα Βαλντέν, σημειολόγος
Οκτώβριος 2012